

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 49 (489) |

Субота, 11 грудня 1976 р.

| Ціна 2 коп.

ПЕРШОМУ—УДАРНИЙ ФІНІШ!

В кінці листопада в Дніпропетровському будинку культури «Прапор праці» відбувся зліт передовиків промисловості і сільського господарства області під девізом: «Завершити рік по-ударному!»

У роботі зльоту взяло участь 152 передовики, а також представники партійних і радянських органів.

Зал Будинку культури прикрашено лозунгами: «Привіт учасникам зльоту — передовикам промисловості і сільського господарства області!», «Хай міцніє братерський союз робітничого класу, колгоспного селянства!», спеціально до цієї події було випущено монтаж «Дніпропетровське і Дніпродзержинське УВП УТОГ в першому році десятиріччя», «Відпочинок трудящих членів УТОГ», «Наші наставники» та інші.

З доповіддю на зльоті виступив голова обласного відділу УТОГ В. І. Дружинін. Він сказав, що члени нашого Товариства області достроково виконали план десяти місяців. Тільки на Дніпропетровському і Дніпродзержинському УВП за десять місяців цього року реалізовано понад план промислової продукції на 152 тисячі карбованців.

На цих підприємствах уже тепер п'ята частина робітників трудиться в рахунок наступного року. Це А. В. Авраменко, В. М. Афанасьєв, В. С. Богданов, П. Ф. Глухий, В. П. Циганок, Л. В. Черняк та багато інших.

На зльоті виступили і обмінялись досвідом роботи п'ятнадцять

чоловік. Надовго запам'ятається учасникам зльоту виступ бригадира складальників світлотехнічних виробів Павлоградського заводу електроосвітлювальної арматури Тетяни Іванівни Пишної. Бригада, очолювана нею, протягом десяти місяців цього року займала у соціалістичному змаганні перше місце на заводі. Змінні завдання вона виконує на 120—130 процентів. Імена всіх членів бригади занесені на Дошку Пошани заводу. Т. І. Пишна закликала всіх учасників зльоту випускати продукцію тільки високої якості, а робітників сільського господарства давати країні більше хліба і м'ясо-молочних продуктів.

Потім виступив інструктор-перекладач Південного машинобудівного заводу Д. А. Рувинський, який сказав:

— Продукцію нашого заводу добре знають в усіх країні. Це трактор «Беларусь». На нашому заводі працює більше 200 глухих. На головному конвеєрі підприємства трудиться бригада слюсарів-складальників, яку очолює член нашого Товариства, кавалер ордену «Знак Пошани» Володимир Миколайович Голубинський. Ця бригада є переможцем змагання в цеху.

Далі Д. А. Рувинський зазначив, що кожен другий глухий трудівник заводу є ударником комуністичної праці. Д. А. Рувинський закликав всіх членів УТОГ завершити виконання виробничого плану першого року п'ятирічки до 20 грудня.

Цікавим був виступ передової

доярки з колгоспу імені ХХІІ з'їзду КПРС Павлоградського району Надії Михайлівни Кибальної. Вона привітала делегатів зльоту і сказала, що своє соціалістичне зобов'язання — надіти по 3500 кілограмів молока від кожної фуражної корови перевиконала. За десять місяців 1976 року сумлінна трудівниця вже наділа по 3800 кілограмів молока. Н. М. Кибальна запевнила присутніх, що трудівники полів докладуть усіх зусиль, щоб на честь 60 роковин Великого Жовтня виростити ще кращий врожай, дати країні більше сільськогосподарських продуктів.

Учасники зльоту прийняли Звернення до членів УТОГ Дніпропетровської області, до всіх трудящих Українського товариства глухих, в якому вони закликали: достроково, до 20 грудня, виконати річне завдання, а виробничий план одинадцяти місяців 1977 року завершити до 60-х роковин Великого Жовтня; трудівників сільського господарства організувати надійну зимову худобу і птиці, зібрати добрий урожай в 1977 році.

Всім передовикам промисловості і сільського господарства було вручено Грамоти, подарунки і грошові премії.

Для учасників зльоту колектив художньої самодіяльності Будинку культури дав концерт. Присутні переглянули художній фільм та відвідали діораму «Битва за Дніпро».

А. ГУЛЬКО,
перекладач Дніпропетровського обвідділу УТОГ.

ДЕНЬ БАТЬКІВЩИНИ

ЕНЕРГЕТИЧНИЙ ТРИЛЬЙОН

Станції країни почали виробляти другий з початку року трильйон кіловат-годин електроенергії.

У цьому успіхові — значний вклад експлуатаційників і будівельників багатьох електростанцій країни, які розгорнули соціалістичне змагання за успішне виконання завдань першого року десятиріччя.

На кінець десятиріччя щорічне виробництво електроенергії намічено довести до 1.380 мільярдів кіловат-годин, приріст потужностей в галузі становитиме за п'ять років 71 мільйон кіловат.

НАСІННИЦТВО — ПРОМИСЛОВУ ОСНОВУ

Колгоспи і радгоспи України засипали у сховища більше двадцяти одного мільйона центнерів насіння ярих культур, призначеного для весняної сівби. Більшість господарств рік у рік використовує для сівби насіння тільки першого класу. Цьому значною мірою сприяє чітка система насінництва, переведення його на промислову основу. Більш як у 40 районах виробництво насіння зернових сконцентровано в кількох госпо-

дарствах. Кожне з них — це своєрідна фабрика, яка забезпечує потреби всіх колгоспів і радгоспів району, в якому вони розташовані.

НАДВОДНА ДОРОГА

Перший кілометр нової естакади споруджено в акваторії Бакинського архіпелагу. Загальна довжина цієї траси буде 17 кілометрів. Для скорочення строків облаштування архіпелагу, де відбувається тепер найбільша на Каспії кількість нафти, сюди доставлено два потужних плавучих крани. Наближаються один до одного, вони залишають за собою стрічку естакади. В акваторії Бакинського архіпелагу вже збудовано більш як 50 кілометрів надводних доріг.

НА ТУРИСТСЬКИХ СТЕЖКАХ

Почався зимовий туристський сезон на маршрутах, які пролягають через мальовничі куточки Чорноморського узбережжя Грузії. Тутешні бази прийняли чергові групи любителів подорожей з різних міст країни.

Тепер у республіці діють 22 туристичні бази і готелі. В зимові місяці тут побувають тисячі людей.

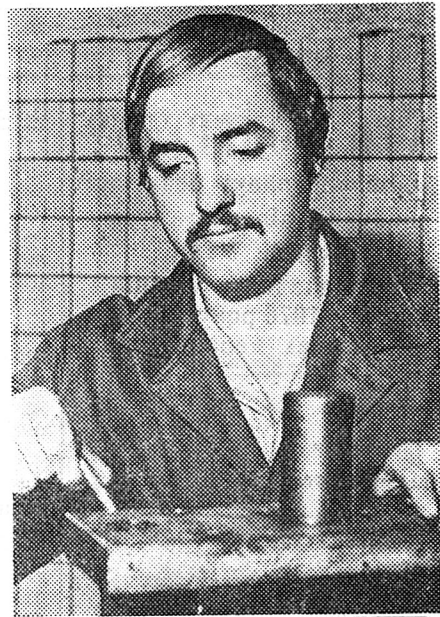
(ТАРС—РАТАУ)

Від учня виробничого навчання до висококваліфікованого спеціаліста — такий трудовий шлях слюсара Харківського УВП-1 Олександра Вікторовича Парфенюка. За п'ять років наполегливий виробничник не лише досконало оволодів усіма тонкощами слюсарної справи, а й добився високих трудових показників.

Нині ударник комуністичної праці готує робітничу зміну, навчаючи своїй професії В. М. Качева.

На знімку: О. Парфенюк за роботою.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

Радяться

активісти преси

3 грудня цього року в Києві, у приміщенні Республіканських курсів УТОГ, відбулася нарада громадських кореспондентів газети «Наше життя».

Майже з усіх областей республіки зібралися активісти преси.

Нараду відкрив редактор газети «Наше життя» П. І. Булатов.

З доповіддю «Завдання робітничих і сільських кореспондентів у здійсненні рішень ХХV з'їзду КПРС і Х з'їзду УТОГ» виступила заступник голови президії Центрального правління Українського товариства глухих Марія Іонівна Неплюй.

Творче обличчя активіста преси — так називалася співдоповідь, з якою виступив доцент кафедри журналістики Вищої партійної школи при ЦК Компартії України Григорій Іванович Вартаков.

Досвідом своєї кореспондентської діяльності обмінялись: інструктор Вінницького обвідділу УТОГ М. П. Ниров, робітниця Львівського виробничого підприємства «Силует» Л. П. Алфімова, інструктор фізкультури Харківського УВП-2 А. Ф. Симоненко, голова ревізійної комісії Чернівецького обвідділу УТОГ Г. У. Власов, майстер Ровенського УВП В. М. Миколаєвський, інструктор фізкультури Дніпропетровського будинку культури Ю. Г. Маклаков, робітник Сімферопольського УВП М. І. Болдирев та інші.

На нараді було прийнято звернення громадських кореспондентів до всіх робітників.

Найактивнішим позаштатним автором було вручено цінні подарунки.

Наступного дня учасники наради відвідали музей Великої Вітчизняної війни.

Т. МИКОЛАЄНКО.

ЗВЕРНЕННЯ

учасників наради громадських кореспондентів газети „Наше життя“

Шановні товариші!

Ми, активісти газети «Наше життя», зібралися на нараду для того, щоб обговорити свої завдання на найближчий час. На новому етапі розвинутого соціалістичного суспільства на нашу долю випадає велика і почесна місія — бути активними помічниками партії у здійсненні величезних завдань комуністичного будівництва, що накреслені рішеннями ХХV з'їзду КПРС. Ці завдання знайшли далі розробку на жовтневому (1976 р.) Пленумі ЦК КПРС, який визначив головні орієнтири боротьби за високу якість і ефективність виробництва у новій, десятиріччя.

Кожен колектив нашого Товариства, кожен трудівник підпорядковує свої діла і помисли виконанню взятих соціалістичних зобов'язань. Щоб успішно завершити їх, немає іншого шляху, крім швидкого зростання продуктивності праці, різкого підвищення ефективності і якості нашої роботи. Це найважливіша складова частина всієї економічної стратегії партії. Вона повинна стати провідною темою наших виступів на сторінках газети «Наше життя». Глибше вникати у питання економіки, постійно шукати і розкривати резерви виробництва, широко пропагувати досвід кращих, сміливіше викривати недоліки — таке наше завдання. Слід активніше включитися у висвітлення со-

ціалістичного змагання колективів УВП, виробничих об'єднань та компактних груп УТОГ на честь 60-річчя Великого Жовтня, бути першовідкривачем нових починань, нових імен, нових справ, самому бути прикладом у праці і побуті.

У центрі нашої уваги повинні стояти також і питання комуністичного виховання трудящих. Нині, коли партія націлює на комплексний підхід у виховній роботі, увага громадських кореспондентів має бути звернена на такі її аспекти, як ідейне, трудове і моральне виховання. Як ця робота ведеться у колективах підприємств та культосвітніх закладах Товариства, які маємо наслідки, чому вчить досвід, яку роль відіграють у цій справі партійні, комсомольські, профспілкові та первинні організації УТОГ — ось коло питань наших виступів на сторінках газети. Головне при цьому — ефективність виховної роботи, простежити і показати, наскільки вона впливає на трудові справи і моральне обличчя членів Товариства. Особливої уваги варті питання виховання молоді на революційних, трудових і бойових традиціях, на прикладах ветеранів праці нашого Товариства, а також виховання трудящих в дусі радянського патріотизму, глибокої відданості комуністичним ідеалам.

Ми вважаємо своїм обов'язком широко відображати на сторінках

газети радянський, соціалістичний спосіб життя з усіма його особливостями і завоюваннями на прикладі наших трудівників та їх сімей, показати його переваги над капіталістичним, буржуазним способом життя. Ми ставимо собі за мету навчитися яскраво і переконливо писати про людину праці — справжнього творця наших звершень. В кожному колективі є люди, які можуть бути взірцем комуністичного ставлення до праці, високих моральних якостей, активної громадянської позиції. Справа нашої робітничої честі — присвятити їм натхненні рядки своїх нарисів і цим сприяти поширенню нового, комуністичного в нашому житті.

Ми добре усвідомлюємо, що наше перо повинно бути спрямоване і проти всього того, що заважає нашому рухові вперед, проти всього негативного і відсталого та його носіїв, проти порушників трудової дисципліни, норм соціалістичної моралі, проти пияцтва, дармоїдства, користолюбства, порушень громадського порядку, радянських законів. Виконуючи настанову партії, ще ширше розвиватимемо критику на сторінках газети.

У арсеналі нашої преси є чимало випробуваних часом форм і засобів організаторської діяльності, спрямованої на поширення нового і викриття недоліків у нашому житті. Це — масові рейди-перевір-

ки, робкорівські пости, огляди, наради і конференції, зустрічі «за круглим столом», громадські кореспондентські пункти тощо. Будемо й надалі брати в них активну участь, щоб силою громадськості і своїм пером впливати на стан справ і цим допомагати партійним, профспілковим і утовіським організаціям мобілізувати трудящих на перетворення в життя складних і величезних завдань нового п'ятирічного плану.

Нас, громадських кореспондентів радянської преси, часто називають літописцями сучасності. Писати історію сучасності закликав публіцист В. І. Ленін. Але, щоб наше побутописання добре впливало на формування громадської думки, щоб наше слово стало ділом, нам слід постійно прагнути до вдосконалення своєї творчої майстерності, наполегливо вчитися писати яскраво, переконливо, із знанням справи, так, щоб наші виступи впливали на розум і серце кожного читача. Вчитися майстерності — таке веління часу, і ми закликаємо вас до цього.

Докадамо ж всіх своїх знань і вміння, всіх зусиль для того, щоб активніше розгорнути свою робітничо-господарську діяльність, підпорядкувавши її виконанню завдань, викладених у рішеннях ХХV з'їзду КПРС і Х з'їзду Українського товариства глухих. Особистим прикладом і робітничим пером зробимо гідний внесок у будівництво комунізму! Будемо гідними громадськими літописцями нашої сучасності!

Прийнято на нараді громадських кореспондентів газети «Наше життя» 3 грудня 1976 року.

ЖИТТЄДАЙНЕ ДЖЕРЕЛО ТВОРЕННЯ

На Сімферопольському учбово-виробничому підприємстві — більше 180 виробників. 165 з них працює за індивідуальними соціалістичними зобов'язаннями. Нині девіз цього колективу у праці: «Першому року п'ятирічки — ударний фініш!». На трудовому календарі 22 працівників підприємства вже друга половина 1977 року.

Одними із кращих є робітники швейного цеху Надія Миколаївна Олександрова, Марія Іванівна Антропенко, комсомолка Флора Нерсисян. Виробничі завдання вони щодня виконують на 140 процентів.

Можна було б назвати прізвища багатьох робітників УВП, котрі вже зустріли свій «виробничий» новий рік. Серед них і ветеран праці, робітниця закрийного цеху Лідія Василівна Чичеткіна. Директор підприємства Лідія Михайлівна Опалінська сказала про неї: — Одна з кращих наших трудівниць.

Для Лідії Василівни, як і для багатьох її колег за професією, стало правилом щоденне перевиконання виробничих завдань.

Що є передумовою успішної роботи підприємства в нинішньому році? Мобілізуючою, натхненною силою стали рішення XXV з'їзду КПРС, плани на десяту п'ятирічку.

Хоч і малочисельна партійна організація, очолювана заступником

директора УВП з навчально-виховної роботи Анатолієм Пантели-йовичем Поповичем, але вона асе зробила для того, щоб грандіозна програма найвищого форуму нашої партії мобілізувала зусилля всіх на виконання завдань п'ятирічки, і стала надійним дороговказом кожного робітника у повсякденному трудовому житті.

Матеріали XXV з'їзду КПРС вивчалися всіма трудівниками УВП у п'яти гуртках політичного, комсомольського, технічного, економічного навчання і в школі комуністичної праці. Кожне заняття планувалося так, щоб тісніше пов'язати конкретні завдання, які стоять перед нашою країною, з конкретними справами фабрики, цеху, бригади.

Саме такий підхід до справи став передумовою того, що колектив УВП на своїх загальних зборах узяв підвищені зобов'язання на 1976 рік. Працюючи під девізом: «Дати продукції більше, кращої якості, з меншими затратами», трудівники фабрики досягли значних успіхів.

Ось деякі їх виробничі показники за дев'ять місяців нинішнього року. План по реалізації виконано на 103,2 процента. Підприємство випустило більше виробів, кращої якості, ніж це передбачалося зобов'язаннями. Понад план випущено чоловічих костюмів на суму 44 тисячі карбованців. УВП стало переможцем соціалістичного змагання серед підприємств

міста Сімферополя. Заступник директора виробничого підприємства глухих А. П. Попович розповідає:

— Підбиваємо підсумки індивідуального змагання щотижня, а виконання бригадних і цехових зобов'язань відповідно щомісяця і щокварталу. Спеціальна комісія визначає переможців, вручає їм вимпели, грошові премії, їх фото-портрети заносяться на Дошку Пошани, хід змагання постійно висвітлюється в стінній пресі. Словом, прагнемо правильно поєднувати моральні і матеріальні стимули в роботі, щоб праця кожного приносила більшу користь.

Складові частини успіху підприємства, це, насамперед, добре продумана робота, прагнення добитися сьогодні кращих успіхів, ніж учора, повсякчасна турбота всіх про якість виготовлюваної продукції.

Останнім часом трудівники колективу добилися неабияких успіхів. Особливо високий показник по якості продукції — 99,5 процента. Виробничу програму одинадцяти місяців нинішнього року трудівники виконали достроково ще до 22 листопада. За цей час випущено продукції на суму 156 тисяч карбованців, хоч згідно зобов'язання цей показник мав бути 149 тисяч. Як бачимо, цього річчя робота Сімферопольського УВП свідчить, що воно взяло добрий старт у десятій п'ятирічці.

А. БАСЕНКО.

ПРО ТИХ, ХТО ПОПЕРЕДУ

ШУКАЧ ПІДЗЕМНИХ СКАРБІВ

Антон Антонович Голуб пов'язав свою долю з нафтовиками давно. Уже більше десяти років працює на Глиньсько-Розбишівському нафтогазорозвідувальному промислі. За професією слюсар, але коли виникає потреба в токареві, то Антон Антонович може запропонувати свої послуги.

Хоч з діда-прадіда хлібороб, він ще в дитинстві тягнувся до машин. У мріях уявляв себе за кермом автомобіля. Та втрата слуху не дала змоги здійснитися дитячій мрії. Тому і став вчитися Антон токарній та слюсарній справі. Все ж ближче до машин — як не їздити, то ремонтувати, розбирати їх, дошукуватись, чому виходять з ладу, налагодити — і, мов вдихнути життя в знівечену частину цілого механізму.

Закінчивши Полтавську школу для глухих дітей, там же, в обласному центрі, здобув спеціальність. Працював на УВП № 1. А батьки все кликали додому — старенькі вже. І повернувся Антон Голуб до села.

Качаново Гадяцького району, де він народився, здавна славилася підземними скарбами нафти і газу. Вирішив їти працювати до нафтовиків. Там спершу завагалися: брати чи ні? Адаже глухий. Та все ж вирішили випробувати

хлопця. Спершу доручили нескладний ремонт, потім складніший. Дивляться — завдання виконав блискуче, хоч робота й незнайома. Проявив і наполегливість, і уміння, й кмітливості. Зарахували його до слюсарів-налагоджувальників на Качанівський нафтопромисел.

Згодом уже нікого не турбувало те, як з ним спілкуватися. Спершу він не розтавався з блоком, а потім потреба в цьому відпала. Його вже й так добре розуміли.

Невдовзі сягнув вершин майстерності Антон Голуб, став незамінним. Ударник комуністичної праці, він має численні подяки, грамоти, подарунки. На честь 59-ї річниці Великого Жовтня його, як переможця соціалістичного змагання першого року десятої п'ятирічки, занесено на Дошку Пошани Глиньсько-Розбишівського управління нафтогазорозвідувального промислу.

Виструнчилися на Гадяччині нафтові та газові вишки. Шукають все нових і нових джерел світла і тепла нафтовиків. І серед них — член нашого Товариства Антон Антонович Голуб, людина закохана в свою роботу, віддана їй.

Н. ВАСИЛЕНКО.

Полтавська область.

Борис Іванович Криволапов, якого ви бачите в центрі знімку, працює налагоджувальником ливарного цеху Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт». Він один з кращих агітаторів підприємства. Під час обідньої перерви разом з перекладачкою Елеонорою Сухолюцькою Б. І. Криволапов проводить політінформацію.

Фото Й. МІНЬКА.

ЗУСТРІЧ З ДЕЛЕГАТОМ З'ІЗДУ

Нещодавно на Кам'янець-Подільському УВП відбулася зустріч з ініціатором змагання «П'ятирічка — за чотири роки», делегатом XXV з'їзду КПРС, шліфувальником електромеханічного заводу, кавалером ордена Трудового Червоного Прапора В. Л. Сікоренко, який розповів про свої враження від роботи XXV з'їзду і про те, як він виконує свої зобов'язання.

— Мене глибоко схвилювало те, що я був делегатом цього з'їзду. Враження від з'їзду залишаються в моїй пам'яті на все життя, — сказав В. Л. Сікоренко.

Після його виступу робітниця С. Миколайчук, Н. Ярославська, Г. Молоток, К. Атаманюк, поділились своїм досвідом роботи, розповіли про трудові успіхи. Вони висловили вдячність Сікоренку за розповідь і запросили його відвідати підприємство. Зустріч була проведена в Будинку культури, а потім силами учнів школи-інтернату для туговухих дітей було дано концерт.

К. ТЕЛЯТИЦЬКА,
заст. директора Кам'янець-Подільського УВП.

ВАЖЛИВІ ЗАВДАННЯ

У промові Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва на жовтневому (1976 р.) Пленумі ЦК КПРС та в рішеннях цього Пленуму чітко накреслені завдання роз'яснювальної роботи серед населення.

Нещодавно в Закарпатському облвідділі УТОГ відбувся семінар голів міжрайвідділів, культпрацівників Будинку культури, а також розширений пленум правління обласного відділу на яких обговорювались завдання організації у світлі рішень Пленуму ЦК КПРС.

В міжрайвідділах заплановано провести зльоти активу та збори первинних організацій. Вже відбувся зліт активістів Хустського міжрайвідділу. Передовики промисловості і сільського господарства поділились досвідом роботи, розповіли, як вони виконують завдання і постанови партії.

Досвідом своєї роботи поділились тваринник колгоспу «Більшовик» Ю. І. Петрецький, який, незважаючи на пенсійний вік (йому 70 років), продовжує трудитися на фермі, обслуговуючи 700 голів великої рогатої худоби.

Про втілення в життя рішень партії розповіли передовики виробництва: токар М. Ю. Вурста,

член правління облвідділу УТОГ М. М. Якоб та інші.

Успішному проведенню зльоту сприяла також підготовча робота голів міжрайвідділу В. Г. Тисячника.

На черзі — зльоти в інших організаціях області.

Ф. КУДІНОВ,
інструктор Закарпатського облвідділу УТОГ.

Московський міст у столиці України

У Києві завершено будівництво найбільшого в країні мостового переходу. Унікальна гідротехнічна споруда довжиною шість тисяч метрів з'єднала береги двох рік — Дніпра і Десени і замкнула біля житлового масиву Оболонь кільце Окружної дороги.

Від моста, розташованого поблизу парку Дружби народів СРСР, починається автомагістраль, яка зв'язує Київ з Москвою. На честь особливої ролі столиці нашої Батьківщини в житті країни і республіки, в знак глибокої поваги і сердечної подяки москвичам за їх вклад у справу комуністичного будівництва, а також ідучи назустріч побажанням трудящих Києва, переходу присвоєно ім'я «Московський міст».

Московський міст — шостий перехід через Дніпро у районі міста — має велике значення для столиці України. Шестирядна надводна автомагістраль дасть можливість розвантажити два інших великих мости — імені Патона і Метрополітенівський.

З нагоди відкриття руху по Московському мостовому переходу біля його лівобережного в'їзду відбувся урочистий мітинг будівельників і монтажників, представників трудових колективів і громадськості столиці України. На мітинг прибули мостобудівники з Москви і Ленінграда, а також гості з НРБ і ЧССР.

На мітингу виступив член Політбюро ЦК Компартії України, голова Ради Міністрів УРСР О. П. Ляшко.

Учасники мітингу з великим піднесенням прийняли вітальні листи Центральному Комітетові КПУ, Генеральному секретарю ЦК КПРС товаришеві Л. І. Брежнєву, а також ЦК Компартії України. (РАТАУ).

ХТО ПОПЕРЕДУ?

Виконання плану реалізації продукції підприємствами системи УТОГ за одинадцять місяців 1976 року (в тисячах карбованців)

Учбово-виробниче підприємство	План	Фактично	Процент виконання
Лубенське Білоцерківське	2461	2673	108,6
Полтавське-1	3451	3685	106,8
Львівське	3614	3850	106,5
Донецьке виробниче об'єднання «Електромагніт»	9311	9880	106,1
Полтавське-2 Кам'янець-Подільське	5815	6153	105,8
Лебединське	1076	1136	105,6
Харківське-1	2234	2356	105,5
Єнакіївське	709	746	105,2
Запорізьке	1744	1833	105,1
Бродівське	840	883	105,1
Житомирське	4315	4529	105,0
Черкаське	1610	1690	105,0
Конотопське	3530	3697	104,7
Харківське-2	1493	1561	104,6
Херсонське	4480	4677	104,4
Чернігівське	6700	6990	104,3
Київське	1842	1922	104,3
дослідно-виробниче об'єднання «Контакт»	3839	4003	104,3
Комунальське	6408	6685	104,3
Дрогобицьке	1279	1331	104,1
Сумське	1253	1303	104,0
Дніпропетровське	1430	1487	104,0
Сімферопольське	2562	2650	103,4
Дніпро-Дзержинське	1530	1580	103,3
Артемівське	2317	2392	103,2
Одеське виробниче об'єднання УТОГ	3020	3109	102,9
Ужгородське-2	4640	4767	102,7
Івано-Франківське	3439	3531	102,7
Ужгородське-1	6162	6322	102,6
Ворошиловградське	1003	1028	102,5
Ровенське	2956	3027	102,4
Кіровоградське	908	930	102,4
Чернівецьке	1142	1167	102,2
Вінницьке	4875	4954	101,6
Миколаївське	2083	2110	101,3
Всього:	747	756	101,2
Всього:	106818	111393	104,3

ДВА БРИГАДИРИ

... з Веприка

За Гадяцьким сосновим бором дорога круто повертає до Лебединна, Сум. І першим на тім шляху лежить велике мальовниче село — Веприк, розділене навпіл широким і повноводним Псьом. Звивистою стежкою повз історичний музей та собор часів Петра І прямує в бригаду № 3 до Василя Івановича Горового, бо його завжди можна знайти там.

До пізньої осені на полі кипить робота. Чимало її й у Василя Івановича. Колгосп «Заповіт Ілліча» Гадяцького району, один з перших заснованих на Гадяччині ТСОЗів. Нині це велике, технічно оснащене передове господарство району.

Тридцять років в артілі трудиться Василь Іванович, це якщо не брати до уваги того, що у війну і після війни ще підлітком возив у поле воду, вивозив добрива, пас худобу.

А двадцять з них — він бригадир садово-городньої бригади, яка дає чималий прибуток господарству з саду, що на околиці села займає площу 35 гектарів, а ще й молоді посади понад 50 гектарів.

Навіть цього, неврожайного на Полтавщині літа, тут зібрано добрий урожай яблук, груш, абрикос. І все тому, що Василь Іванович добрий господар, та й бригада в нього роботяща.

Дерева у саду підібрано так, що з раннього літа до пізньої осені треба збирати врожай.

Василя Івановича Горового я знайшла край саду, поблизу ділянки городньої бригади. Йшло збирання осінніх овочевих культур: моркви, капусти, чорної редьки, столових буряків. Бригада працює швидко, ритмічно — все зібране в полі відразу ж вивозиться.

Горовий — людина розважлива, не багатослівна. Про себе в нього розповідь скупа, а от про людей, які з ним працюють — він говорить багато теплих слів.

Ще взимку розпочинається робота в бригаді. Утеплюють моло-

ді дерева, захищають від гризунів, слідкують, щоб ожеледиця не поламала віти. Бо тут цінні сорти груш — лісова красуня, бера, лимонка; яблунь — сніжний кальвіль, ранет семирена, пепен шафрановий, шестисотграмова мічурінська.

Робота на городі теж починається взимку — з підготовки землі і добрив для парників. Потім висівають капусту, перець, помідори, тощо. Цього літа городня бригада виконала три річних плани по збору ранніх та пізніх огірків, цибулі, помідорів, редиски. А врожай капусти надзвичайно щедрий. Кожна голівка по 5—8—10 кілограмів! Не менше як п'ять річних планів виконано. Василь Іванович поспішає. Його чекають на правління, бо він член правління колгоспу. А крім того, голова Веприцької первинної організації УТОГ. Людина вольова, енергійна. На все в нього вистає часу. А те, що його бригада краща, а він — краший бригадир, зобов'язує Василя Івановича наполегливо працювати.

... з Більська

Село Більське — степове село. Широко розкинулись землі колгоспу «Зоря комунізму». Працює тут бригадиром будівельників Іван Антонович Міщенко. Село росте, будується. Нафтові родовища — скарби землі Більської — приваблюють багатьох своїми вогнями.

Іван Антонович — добрий майстер. Не раз вмовляли його нафтовики перейти до них. Та не з таких літунів Міщенко. Він добре усвідомив, що місце його тут, в будівельній бригаді, яку він очолює ось уже п'ятнадцять років. Міщенко здалеку видно на будівництві — високий, кремезний і смагливий. Здається, що він вмиг засмаг на літньому сонці та таким і зостався.

Швидкий, жвавий — він немов одночасно дає команду і сам уже підставляє широке плече. Зводиться нове приміщення молочно-товарної ферми. Зранку і до ночі він на будові. Все встигають

побачити його пильні, розумні очі, адже роботу треба виконати на совість, будувати так, щоб стояло віки.

— Це наш своєрідний пам'ятник, — показує рукою на величну будівлю Палацу культури, якого і в обласному центрі помітили б. — Вісім років тому будували. Це мое перше партійне доручення. Перед 50-річчям Радянської влади я вступив до лав КПРС. Тому за це будівництво я особливо турбувався. У бригаді були молоді хлопці, досвіду у них мало — і таке відповідальне доручення. Після мулярів усі роботи виконувала моя бригада. І не осоромилась. Мені тоді присвоїли звання ударника комуністичної праці і нагородили путівкою до санаторію в Ялту.

У Міщенка золоті руки. Хоч за професією він тесля, але й столярну роботу добре знає — вікна, рами, двері, меблі — все може зробити сам. В хаті його більшість речей виточено і вирізьблено власноручно. Та й хату сам будував.

Всі колгоспні будівлі, якими збагатилось село за останні десять років, збудовані бригадою Міщенка. Збудовані добротно.

— Щоб і діти, і внуки наші пам'ятали нас, щоб по будівлі видно було, що спорудили її вмілі руки.

Любити свою справу мало. Треба майстерно оволодіти нею, навчити молодь.

— Готуємо зміну, навчаємо всьому, що вміємо, — говорить Міщенко.

А самого Івана Антоновича нікому було вчити. Батько пішов на фронт у перші дні війни. Загинув у боях за Батьківщину, форсуючи Дніпро. Мати залишилась вдовою, тяжко переживала втрату, а Іванові рано довелося стати «господарем» у сім'ї. Сам навчився столярувати, а пізніше теслярській справі. У війну втратив слух від хвороби. Вчитись було важко і дома треба допомагати. Рано мужніли в праці сини загиблих солдат. Тому і виріс таким Іван Антонович. За добре серце, за мудрість його обрали головою Більської первинної організації УТОГ.

Н. АКСЮК.

м. Зінків,
Полтавської обл.

ЗА ПОКЛИКОМ СЕРЦЯ

На Кіровоградське учбово-виробниче підприємство Леонід Маркович Колосовський постутив, збагачений деяким життєвим і виробничим досвідом. В зварювальному цеху відразу полюбили цього літнього, але у всякому ділі невтомного чоловіка.

Та найбільш теплі й щирі стосунки склалися в нього з Іваном Омеляновичем Гавриловим. Друзі часто згадують свою юність, що минула у тяжкі воєнні роки. І невелику, але гомінку річку Сугокею, на берегах якої минуло їх дитинство.

Хоч поруч вони почали працювати лише сім років тому, але відтоді не раз були зачинателями трудового суперництва. А позмагатися Леонід Маркович любить. І не лише за зварювальним апаратом, а й за шахівницею. Про його трудові й спортивні перемоги красномовно свідчать численні грамоти, в яких, як у краплі води, відбилися віхи його життя.

Десятки шахових зустрічей за плечима в кандидата у майстри спорту, в яких він успішно відстоював спортивну честь свого колек-

тиву. Так, в 1971 році Леонід Маркович виборов перше місце і кубок ДСТ «Спартак», через рік знову переміг в особистому заліку. Успішними були й зустрічі цього року. Залишаючись вірним собі, Леонід Маркович переміг на обласних змаганнях УТОГ, що відбулися в лютому. Потім довів свою перевагу і в березні на першості ДСТ «Спартак» серед чуючих.

Як у спорті, так і в праці, ветеран праці теж показав свою наполегливість. Дев'ять п'ятирічку, як і належить ударникові комуністичної праці, Леонід Маркович закінчив достроково і тричі, в 1973, 1974 і 1975 роках вийшов переможцем соціалістичного змагання. Таким же завзяттям ознаменував і перший рік десятиї п'ятирічки, яку зобов'язався виконати достроково. І досягне свого, бо змінні норми виконує на 140—150 процентів.

Нині передовий виробничник готується до нових поєдинків за шахівницею. А у вільний від роботи час його можна побачити в обласному Будинку культури, де він знайомить товаришів з цікавими етюдами з шахів, допомагає розв'язати складні задачі, вчить молодь цієї популярної гри.

Коли ж бувають погожі дні відпочинку — іде на берег Сугокеї, річки свого дитинства, де на нього чекає Гаврилов. Там друзі не тільки відпочивають і набираються сил, а й обговорюють свої плани на наступний тиждень. Бо не звикли працювати аби день до вечора, а щоб кожна трудова зміна була ударною.

Все, що робить Леонід Маркович, робить надійно і впевнено, без будь-якої метушні. Саме таким знають його в дружньому і працюючому колективі Кіровоградського учбово-виробничого підприємства: скромним, чуйним, працюючим і товаришеским.

Ф. САВЕНКО.

На знімку: Л. М. КОЛОСОВСЬКИЙ.

ЙОГО ЗАХОПЛЕННЯ

Олександр Попроцький змалечку захоплювався малюванням. Після закінчення Житомирської школи-інтернату № 29 залишився працювати вчителем малювання. У вільний час заходив до меблярів на комбінат. Йому завжди хотілося туди. Полюбив запах дерева, клею, ацетону. Став учнем столяра. Жадібно тягнувся до знань — ніколи не соромився звернутися за допомогою до старших товаришів. Намагався не відставати.

І ось уже дев'ятнадцятий рік, як він на комбінаті. Тепер у нього п'ятий розряд. Працює в цеху № 11 по виготовленню гарнітурних наборів. На честь XXV з'їзду КПРС він з товаришами по бригаді взяв зобов'язання — достроково виконати план першого року десятиї п'ятирічки. Уже тепер можна впевнено сказати, що слова свого Олександр Олексійович Попроцький дотримав. Він працює з випередженням графіка, виконує змінні завдання на 120—130 процентів. Тому, не дивно, що його неодноразово нагороджува-

ли грамотами, грошовими преміями.

Майстер своєї справи, ударник комуністичної праці тепер сам виховує молодь, ділиться своїм багатим досвідом.

Ще одним його захопленням є спорт. Він багато разів посідав призові місця з легкої атлетики. Як першорозрядник з шахів, Попроцький очолює цехову секцію, яка часто здобуває першість.

Багато часу віддає Олександр Олексійович цеховій газеті. Набуті ще в школі знання з художнього оформлення — допомагають йому.

Вечорами О. О. Попроцького можна зустріти у Будинку культури, де він бере участь у репетиціях Народного самодіяльного театру.

Наближаються 60-ті роковини Великого Жовтня. О. Попроцький з товаришами переглянули свої зобов'язання і вирішили, що зможуть виконати п'ятирічний план за чотири роки.

М. ГУРМАН.

м. Житомир.

Велику увагу на Дніпропетровському учбово-виробничому підприємстві приділяють гласності соціалістичного змагання. Щомісячно у цехах вивішують стенди з фотографіями передовиків виробництва, переможців індивідуального соціалістичного змагання. Потрапити на таку своєрідну Дошку Пошани — велика честь для кожного трудівника, і її треба заслужити ударною працею, відмінною трудовою дисципліною, активною участю в громадському житті колективу.

На фото: швей Тамара Бідняк, Антоніна Олійник, Віра Онишук знайомляться з щойно вивішеним стендом «Переможці соціалістичного змагання».

Фото Й. МІНЬКА.

У КОМПАКТНИХ ГРУПАХ УТОГ

ТРЕМБІТА КЛИЧЕ ДО ПРАЦІ

Чернівецьке швейне виробниче об'єднання «Трембіта» — одне з найбільших підприємств міста. До його складу входять три швейні фабрики. На дільницях і в цехах об'єднання працює понад чотири тисячі робітників і службовців. Основна продукція, котру випускають швейники — чоловічий та жіночий одяг.

Тут, серед багаточисельного колективу, працює компактна група глухих у складі 30 швейників, яка об'єднана в первинній виробничій організації УТОГ.

Начальник відділу кадрів об'єднання Іван Васильович Куданов сказав:

— Всі глухі працюють добре, самовіддано, користуються повагою серед колективу і адміністрації. При добрій якості роботи перевищують виробничі норми. Це справжній звитязкий ударної праці, які цілком заслуговують, щоб газета сказала про них добре слово.

— Чому ваше об'єднання називається «Трембіта»? — запитав я Івана Васильовича.

— «Трембіта» гуцульський музичний інструмент, довжина якого часто доходить до трьох метрів. За гуцульським звичаєм у трембіту трембітають при урочистому виході чабанів на полонину, а також на великі свята, і тоді, коли чабани з отарами овець повертаються з полонини. Чернівецька область розташована в передгір'ях Карпат, тому і назва в підприємства символічна — «Трембіта». Вона мов закликає трудящих до наполегливої праці в ім'я виконання завдань десятиї п'ятирічки.

Технолог другої дільниці Ольга Семенівна Косько розповіла:

— На дільниці працюють одинадцять глухих робітників. Всі вони сумлінно ставляться до своєї роботи, що дає їм можливість випускати продукцію тільки відмінної якості. В числі найкращих можна назвати М. І. Тасюк, В. І. Тоненчук, Є. Мironovich, всі вони виконують виробничі норми на 111—116 процентів.

На дільниці № 3, якою керує старший майстер В. М. Воскобойникова, працює чотири глухих швей. Їхня праця позначена високими виробничими показниками. Так, наприклад, швея М. В. Горє свої виробничі завдання виконує на 136 процентів, а її колега К. С. Чубенко — 146—165 процентів. Це майже півтори виробничі норми. Кваліфіковані робітниця добре знають свої верстати і можуть виконувати суміжні операції.

Виробничниця К. Кисельовій присвоєно звання «Майстер — золоті руки».

Дев'ять членів УТОГ виконали особисту дев'яту п'ятирічку ще до 1 серпня 1975 року, а в першому році десятиї п'ятирічки восьмом виробничником присвоєно високе звання ударник комуністичної праці. Всі члени УТОГ, разом з усім колективом швейників змагаються за дострокове виконання завдань десятиї п'ятирічки. І немає сумніву, що всенародне історичне свято — 60-річчя Великого Жовтня — вони зустрінуть новими трудовими перемогами.

Г. ВЛАСОВ.

м. Чернівці.

На Київському досвідно-виробничому об'єднанні «Контакт» працюють дві подружки Гончаренко Оля і Гордієнко Галія. Міцну їхню дружбу єднає спільна праця на виробництві. Дівчата не тільки добре трудяться, а й знаходять вільну хвилину, щоб поділитися досвідом, новинами.

На знімку: (зліва направо) Гончаренко Оля і Гордієнко Галія під час перерви.

Фото І. ЯКОВЕНКА.

Свято праці

Нещодавно в Херсонському будинку культури на зліт зібрались члени нашого Товариства — передовики промисловості і сільсько-го господарства області.

Директор Будинку культури А. М. Григор'янц гаряче привітав присутніх і побажав успіхів у роботі.

Потім виступив голова обласного відділу Б. М. Киппер. Він розповів про натхненну працю трудівників нашої області у стартовому році п'ятирічки. Доповідь слухали з великим інтересом, в обговоренні її взяло участь тринадцять чоловік.

Днями закінчилась особиста першість Київської облспортфедерації глухих з шахів. На старт вийшли два кандидати в майстри спорту, одинадцять першорозрядників і один другорозрядник.

Звання чемпіона області завоював Юрій Зуєв, який набрав дванадцять очок з тринадцяти можливих. На два очка менше від переможця набрав П. Бондаренко, який виконав норму кандидатського балу. Третє місце посів

Виступаючи поділились досвідом роботи, розповіли про виконання підвищених особистих планів. Більшість з них уже тепер трудиться в рахунок 1977 року і поєднують роботу з участю у художній самодіяльності. Це такі як В. Г. Сабитов, Н. Л. Рейдер.

Передовикам промисловості і сільського господарства було вручено Грамоти і премії від імені адміністрації підприємств, де вони працюють.

Для учасників зльоту було показано виставу за п'єсою херсонського драматурга А. Корнета «Препарат «К-5».

Л. КОРОП,
художній керівник Херсонського будинку культури.

Змагання шахістів

першорозрядник В. Задніпровський, що набрав дев'ять очок.

Тільки троє переможців, в тому числі обидва кандидати в майстри спорту, одержали право виборувати звання чемпіона республіки серед глухих у 1977 році.

Чемпіонат облспортфедерації викликав великий інтерес у любителів шахів.

З. ЮР'ЄВ.

Вечір спортивної слави

Ось і завершився спортивний рік нашого Товариства. Позаду залишилися місяці напружених тренувань і гострих поєдинків.

Чемпіонами країни стали українські футболісти. Згодом помірлися силами й шість волейбольних дружин братніх Товариств, де на першу сходинку вийшли наші спортсмени.

4 грудня в Київському палаці культури імені А. В. Луначарського відбувся «Спортивний вогник». В просторому залі зустрілися спортсмени і представники громадськості. Вечір відкрила голова обласного відділу УТОГ Г. М. Мережко.

Про підсумки спортивного сезону розповів інструктор фізкультури Київського обласного відділу УТОГ Є. Іванников. Євген Гнатюк охарактеризував здобутки IV спартакіади УТОГ, проаналізував успіхи шахістів, легкоатлетів, багатобор-

ців, волейболістів, городошників, а також тенісистів, які в змаганнях зайняли першу сходинку.

На вечорі хвилиною мовчання присутні вшанували пам'ять трагічно загиблого майстра спорту СРСР М. Васильєва.

За досягнуті успіхи в змаганнях IV спартакіади УТОГ велику групу спортсменів було відзначено грамотами і сувенірами.

Перед присутніми виступили голова міськвідділу УТОГ С. Губкін, заступник директора Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» з навчально-виховної роботи І. Т. Криволапов та інші.

На вечорі були присутні гості з Азербайджанського товариства глухих, що відпочивають в будинку відпочинку «Сосновий бір». Вони познайомилися з експонатами музею нашого Товариства і зробили запис в книзі відгуків.

Після урочистої частини відбулися масові ігри та розваги.

Ф. ФЕДОСЕНКО.

ПОДВІЙНИЙ УСПІХ

чоловіча і жіноча команди УТОГ — чемпіони СРСР з волейболу

Щороку Всесоюзна рада добровільних спортивних товариств профспілок проводить змагання з волейболу серед чоловічих та жіночих колективів глухих спортсменів. Місцем проведення цього річних змагань серед команд першої групи (тобто найсильніших колективів) став Київський спорткомплекс «Сокол», де з 24 по 28 листопада шість жіночих та чоловічих команд визначали, хто стане володарем почесних перехідних

команди (чоловіча та жіноча) вперше візьмуть участь у Всесвітніх іграх.

Для чоловічої команди УРСР турнірний шлях був дещо складніший. І перш за все тому, що вони мали прізного, рівного суперника — команду Російської федерації. Минулого року українські волейболісти вперше відібрали у росіян чемпіонський титул, і природно, що команда РРФСР прагнула повернути його собі.

важно, молодь, яка й виграла з рахунком 3:2.

Перевагу над суперниками українській команді забезпечила краща тактична підготовленість. Маючи двох кваліфікованих розводячих — О. Краснощоків та В. Копочинського — волейболісти УТОГ були в атаці значно різноманітніші за решту команд, багато атакували з коротких передач, за рахунок швидкісних дій біля сітки вдало перегравали блок суперників. Готував команду до змагань тренер з волейболу Київського палацу культури імені А. В. Луначарського В. О. Данилейко.

Чемпіонами країни у складі збірної УРСР стали: Олександр Потопальський, Володимир Копочинський, Ярослав Тисовський, Дмитро Назаревич (Київ), Олександр Краснощоків (Житомир), Володимир Натха (Запоріжжя), Михайло Фігура (Суми) та Володимир Тримбачов (Полтава). Особливо слід відзначити Олександра Краснощоків, який виявився найсильнішим гравцем змагань. Разом із своїми товаришами по команді він став кандидатом до збірної СРСР, яка виступатиме на Всесвітніх іграх.

Наступні місяці за українськими волейболістами поїли команди РРФСР, Білорусії, Узбекистану, Молдавії та Казахстану. Жіночий та чоловічий колективи Казахстану, що поїли у командних змаганнях останні місяці, переходять до другої групи. Замість них наступного року виступатимуть переможці турніру другої групи, що відбудеться незабаром в Клайпеді.

Після закінчення змагань переможців — колективи України привітали головний суддя першості, голова київської федерації волейболу Л. В. Міллер, представник Всесоюзної ради ДСТ профспілок Л. М. Мухля, а також голова президії Центрального правління УТОГ А. Х. Семко. Переможці одержали перехідні призи, вимпелі, дипломи та жетони, а також цінні подарунки.

Нинішнього року відбулося оди-

привів. Серед жінок за нагороди змагалися колективи Москви, РРФСР, України, Білорусії, Казахстану та Литви, серед чоловіків — команди РРФСР, України, Білорусії, Казахстану, Узбекистану та Молдавії.

Можна сказати, що питання про команду-переможця жіночого турніру було вирішено наперед. Надто вже великою була перевага, яку мали над суперницями волейболістки збірної України, минулорічні чемпіонки. Про перевагу української команди красномовно свідчить загальний рахунок партій — 15:1 на її користь. Це означає, що в усіх своїх матчах утєгіські спортсменки перемагали з рахунком 3:1, і лише у зустрічі з командою Москви поступилися в одній партії, вигравши 3:1. Здобувши п'ять перемог у п'яти зустрічах, наймолодша команда турніру (середній вік колективу — близько 19 років), впевнено посіла перше місце. Слідом за українськими волейболістками розташувалися відповідно колективи Білорусії, Москви, РРФСР, Литви та Казахстану.

Збірну УРСР готував до змагань старший тренер Київської дитячої юнацької спортивної школи № 5 Б. М. Пекер-Белаківський. Цей досвідчений фахівець вже більше восьми років працює з глухими спортсменами і результативності його діяльності, як бачимо, відрадні.

До команди нашого Товариства увійшли волейболістки з трьох українських міст. Чемпіонками країни стали киянки Тетяна Тисовська, Тамара Кука, Наталя Фішель, Марія Фалес, Валентина Янів, одеситки — Ольга Свищ і Марія Забродська та Людмила Рибалкіна з Запоріжжя. На тлі досить посередньо підготовлених суперниць наша команда вельми вирізнялася, особливо міцною атакуючих дій. Не випадково шістьох українських дівчат — Н. Забродську, Т. Куку, Л. Рибалкіну, Н. Фішель, О. Свищ та Т. Тисовську — названо кандидатами до збірної СРСР, яка незабаром розпочне підготовку до XII Всесвітніх ігор глухих спортсменів, що відбудеться у липні наступного року в Бухаресті. Радянські волейболі-

Здобувши без особливих труднощів перемогу в колективі Узбекистану (3:0), Казахстану (3:0) та Білорусії (3:1), волейболісти УРСР вийшли на вирішальну зустріч із основними суперниками, які також встигли здобути три перемоги. Матч УРСР — РРФСР був дуже напруженим. У першій партії спортсмени Росії вели з рахунком 14:11, та нашим хлопцям, все ж, вдалося вирвати переможне очко (16:14). Другу партію вигравуть гості — 15:12, вони ведуть і в третій — 9:3, та

згодом терези схилилися в бік української команди — 15:13. Здавалося, що суперникам доведеться визначити переможця у п'ятій партії, адже четверту росіяни вигравали з цілком безнадійним для наших спортсменів рахунком 11:1, але гранична збірність українських волейболістів дозволила їм переломити хід партії і виграти її з рахунком 15:11, поставивши таким чином крапку у цьому складному матчі. Перемога з рахунком 3:1, фактично, вже зробила наших волейболістів чемпіонами і останній матч з командою Молдавії вже не мав для них практичного значення. У цій зустрічі за команду України виступала, пере-

надцять першостей країни серед глухих спортсменів з різних видів спорту. У восьми з них переможці здобули представники УТОГу. Що ж, можна сказати, що спортивний рік нашого Товариства вдало закінчився.

Г. БЕЗЗУБОВ.

На фото: чемпіон СРСР 1976 року серед жінок (знімок вгорі), переможці всесоюзної першості серед чоловіків — збірна УРСР (другий знімок).

Фото В. СТЬОПКИНА.

Редактор П. БУЛАТОВ.

У МАЙСТЕРНЯХ КІНОМИТЦІВ

НОВИЙ, ТЕЛЕВІЗІЙНИЙ...

Київ, кіностудія імені Олександра Довженка — така адреса на листах, які надходять сюди з Владивостока і Тбілісі, Тернополя і Риги. У листах — відгуки глядачів: такль і вчителів, шахтарів і хліборобів, школярів. Вони діляться думками, викликаними зустріччю з героями нових фільмів київських кінематографістів. Більшість з цих листів припадає на творче об'єднання «Промінь», колектив якого створив стрічки для телевізійного екрана.

За десять років існування «Променя» тут було випущено понад п'ятдесят багатосерійних телевізійних стрічок. В основі багатьох з них лежали літературні твори. Плодотворно, зокрема, працює відомий український режисер, вихователь молоді зміни Микола Машченко. Його остання робота — телефільм за романом Миколи Островського «Як гартувалася сталь» одержав «Золоту лаврову гілку» — нагороду телебачення Німецької Демократичної республіки, а також Великий приз Всесоюзного телефестивалю. Тепер Микола Машченко у співдружності з болгарськими кінематографістами знімає шестисерійну історичну епопею «Шлях до Софії». Вона присвячується сторіччю визволення Болгарії від турецького ярма.

Доля об'єднання «Промінь» складалась так, що вже першими своїми картинками воно здобуло репутацію пропагандиста сучасної теми. Сприяла утвердженню цієї думки багатосерійна стрічка «Варчина земля». Її героїня — дівчина з українського села Варя Кра-

вець — закохана в землю, у свою справу, в людей.

«Ми такі фільми дивимось із задоволенням, тому що в них — саме життя. Нам здається, що після такої стрічки не знайдеться жодної дівчини, яка не хотіла б бути схожою на Варку, і жодного хлопця, який би не закохався в неї», — писали молоді робітники Крайньої Півночі, подивившись «Варчину землю». Так проста сільська дівчина подала молоді приклад для наслідування, а українська актриса Ніна Антонова — стала кращою актрисою року. На прохання глядачів до стрічки кілька разів повторювали по Центральному і республіканському телебаченню.

— У титрах наших телевізійних фільмів цього року, — розповідає головний редактор об'єднання Валентина Силіна, — стоїть ім'я відомого українського письменника Олеса Гончара. Два його оповідання — «На косі» і «Чари-комиші» — будуть покладені в основу фільму «Дніпровський вітер». Він присвячується темі бережливого ставлення до природи, виховання в людині любові до навколишнього світу. Готується до постановки також п'ятисерійна картина «Підпільний обком діє» за однойменною книгою одного з організаторів партизанського руху на Україні в роки Великої Вітчизняної війни, двічі Героя Радянського Союзу, нині міністра соціального забезпечення республіки О. Ф. Федорова.

Л. КИСЕЛЬОВА.